

Znao je da je Ivan mrtav – bio je držao kraljevu ruku kad je ispustio posljednji dah – ali svejedno se osjećao izdajnički.

Bio je tako zadubljen u misli da se gotovo zaletio u princa Jošuu, koji mu se spretno izmaknuo na svom putu prema mogili. Isgrimnur se iznenadio vidjevši da Jošua nosi Ivanov mač Svjetloklin na sivom platnu.

Što se to događa? zapita se Isgrimnur. Što on to radi s mačem?

Kad je vojvoda došao do prvog reda gomile i okrenuo se da pogleda, nelagoda mu je još porasla: Jošua je položio Svjetloklin na kraljeva prsa i sklapao Ivanove ruke oko balčaka.

To je ludilo, pomisli vojvoda. Taj mač je namijenjen kraljevom nasljedniku – znam da bi Ivan htio da ga Elija dobije! A čak i ako ga je Elija odlučio pokopati s ocem, zašto ga sam nije položio u grob? Ludost! Zar se nitko drugi tome ne čudi?

Isgrimnur se ogledao s jedne strane na drugu, ali na licima oko sebe nije vidio ništa osim tuge.

Sad je Elija krenuo dolje, prolazeći kraj svog brata polako, poput sudionika u nekom dostojanstvenom plesu – što je zapravo i bio. Nasljednik prijestolja nagnuo se preko ograde broda. Što je poslao s ocem nitko nije uspio vidjeti, ali svi su primijetili da su, iako je na Elijinu obrazu kad se okrenuo blistala suza, Jošuline oči bile suhe.

Skup se još jednom pomolio. Ranessin je, s haljama napuhnutim od jezerskog povjetarca, poprskao *Morsku strijelu* svetim uljima. Zatim je brod nježno spušten niz ukošeni dio jame, vojnici su radili u tišini sa svojim teškim kolcima sve dok nije plegao barem hvat duboko u zemlju. Gore, grede su podignute u visoki luk i radnici su uokolo položili motke, jednu na drugu.

Napokon, dok se kamenje podizalo na svoja mjesta da dovrši Ivanov humak, žalobna

povorka se okrenula i polako vratila uz

Pogrebna gozba te noći u velikoj

hridi iznad Kynslagha.

dvorani dvorca nije bila tmurno okupljanje, već prije

hrabra i vesela prigoda. Ivan je bio mrtav, naravno, ali život mu je bio dug – mnogo dulji nego većini ljudi – a iza sebe je ostavio bogato i mirno kraljevstvo i snažnog sina da njime vlada.

Ognjišta su bila visoko natrpana; poskakujući plamenovi bacali su čudne, skakutave sjene na zidove dok su oznojeni sluge žurili unutra i van. Oni na gozbi mahali su rukama i dovikivali zdravice za starog, prošlog kralja i onog novog koji će ujutro biti okrunjen. Dvorski psi, veliki i

mali, lajali su i natezali se oko odbačenih komada hrane i kopali po slami koja je pokrivala podove. Simon, potjeran u službu da nosi jedan od teških vrčeva vina od stola do stola, podnoseći vikanje i zapljuskivanje vinom koje je stizalo od bučnih veseljaka, osjećao se kao da poslužuje vino u nekom bučnom paklu iz propovijedi oca Dreosana; kosti su se rasipale po stolovima, a pod nogama se moglo čuti krckanje ostataka grešnika koje su ovi nasmijani demoni izmučili i zatim odbacili.

Još neokrunjen, Elija je već izgledao poput ratničkog kralja. Sjedio je za glavnim stolom okružen mladim velikašima koji su mu bili naklonjeni: Guthwulf od Utanyeata, Fengbald grof od Falshira, Breyugar od Westfolda i drugi – svaki je nosio neki komadić Elijina zelenog na žalobnoj crnini, svaki se trudio da pozove najglasniju zdravicu, dovikne najoštriju šalu. Budući

kralj predsjedao je njihovim nadmetanjem, nagrađujući miljenike glasnim smijehom. S vremena na vrijeme nagnuo bi se da nešto kaže Skaliju od Kads Kryka, Isgrimnurovu rođaku, koji je sjedio za Elijinom trpezom po posebnom pozivu. Premda je bio krupan čovjek, orlovskog lica i plave brade, Skali kao da je bio malo iznenađen što je pokraj prijestolonasljednika – osobito što vojvoda Isgrimnur nije dobio sličnu počast. Nešto što je Elija sad rekao, međutim, pogodilo je metu; Simon je vidio kako se Rimeržanin nasmiješio, a zatim prasnuo u smijeh i kucnuo se svojim metalnim vrčem o prinčev. Elija se, vučje se smieškajući, okrenuo i nešto rekao Fengbaldu: i on se pridružio veselju.

"Hah!" zarežao je Isgrimnur. "Bod, čovječe, bod! Priznaj!"

"Jedva šapat preko mog prsluka", reče

Jošua, podižući obrvu u glumljenom iznenađenju. "Žao mi je što vidim da te je nemoć dovela do takvih očajničkih trikova..." Usred rečenice, ne mijenjajući ton, sunuo je naprijed. Isgrimnur je udarcem uhvatio drvenu oštricu na svoj balčak i iskrenuo udarac na stranu.

"Nemoć?" prošišti stariji kroz stisnute zube. "Pokazat ću ti nemoć koja će te poslati uplakanog natrag k dojlji!"

Još uvijek hitar usprkos godinama i obujmu, vojvoda od Elvritshalle je napao, dvoruki hvat mu je omogućavao da zadrži kontrolu dok je zamahivao drvenim mačem u širokom luku. Jošua je odskočio unatrag, uzvraćajući, tanke kose rasute u znojem ovlaženim šiljcima preko čela. Konačno je ugledao mogućnost napada. Dok je Isgrimnur spuštao mač za vježbu u još jednom zviždećem zamahu, princ se sagnuo, koristeći svoju oštricu da pogurne

vojvodin udarac preko svoje glave, zatim zakvači stopalo za Isgrimnurovu petu i povuče. Vojvoda se poleđuške srušio na tlo poput starog drveta. Tren kasnije i Jošua se stropoštao na travu pokraj Isgrimnura. Svojom jedinom rukom spretno je razvezao svoj debeli, podstavljeni prsluk i prevrnuo se na leđa.

Isgrimnur, pušuci kao kovački mijeh, nekoliko dugih trenutaka nije rekao ništa. Oči su mu bile zatvorene; kapi znoja u njegovoj bradi svjetlucale su na snažnom suncu. Jošua se nagnuo k njemu da ga pogleda. Onda, sa zabrinutim izrazom lica, posegne da otvori Isgrimnurov prsluk. Kad su mu se prsti našli pod čvorom, vojvodina krupna ružičasta ruka podigla se i udarila ga postrance po glavi, srušivši ga ponovno na leđa. Princ je podigao ruku k uhu i namrštio se.

"Hah!" zadahće Isgrimnur. "To će te naučiti... Štene malo..."

Usljedilo je još jedno razdoblje tišine dok su dvojica muškaraca ležala hvatajući dah, zabljeni u nebo bez oblaka.

"Varaš, mali čovječe", reče Isgrimnur napokon, podižući se u sjedeći položaj. "Idući put kad naiđeš ovamo u Visotvrđu, osvetit ću se. Osim toga, da nije tako prokleta vruće i da nisam tako prokleta debeo, bio bih ti zabio štap u rebra već prije sat vremena."

Jošua je sjeo, zaklanjajući oči. Dva obrisa su se približavala preko požutjele trave turnirskog polja. Jedan je bio zamotan u dugu halju. "*Zaista jest vruće*", reče Jošua.

"I to u novanderu!" roknje Isgrimnur, skidajući prsluk za dvoboj. "Pseći dani su davno za nama, a još je tako vruće, majku mu! Gdje je kiša?"

"Možda ju je netko uplašio." Zaškiljio je prema dvjema prilikama koje su se približavale.

"Ha, moj mlađi brat!" zazvala je jedna od prilika. "I stari ujo Isgrimnur! Izgleda da ste se iscrpli svojom igrom!"

"Jošua i vručina su me zamalo ubili, Vaše Veličanstvo", odazvao se Isgrimnur dok se kralj približavao. Elija je bio odjeven u bogatu morski zelenu tuniku. Tamnooki Pryrates hodao je pokraj njega u lepećućoj crvenoj halji, kao druželjubivi purpurni šišmiš.

Jošua je ustao, pruživši ruku Isgrimnuru dok se starac mučio da se uspravi. "Vojvoda Isgrimnur, kao i obično, pretjeruje", reče princ blago. "Morao sam ga oboriti na tlo i sjesti na njega da si spasim život."

"Da, da, gledali smo vaše zadirkivanje iz Hjeldinova tornja," reče Elija, mahnuvši nehajno rukom unatrag, gdje se masa tornja nadnosila preko vanjskog bedema Visotvrđe, "zar ne, Pryrates?"

"Da, gospodaru." Pryratesov osmijeh bio je tanak poput konca, glas suho struganje. "Vaš brat i vojvoda su zaista moćni ljudi."

"Usput, Vaše Veličanstvo," reče Isgrimmur, "mogu li vas nešto pitati? Ne volim vas uznemiravati državnim poslovima u ovakvo vrijeme."

Isgrimmur je nestrpljivo stresao glavom, zamahnuvši svojom prosijedom bradom. "Ne, čovječe, otišao je. Krenuo je nakon ponoći, koliko sam uspio shvatiti – bar je tako rekao čovjek iz erkynske garde kojeg sam našao u njegovoj praznoj sobi kad sam otišao na sastanak s njim. Bio me pozvao tako kasno, premda bih radije bio nečemu što ne može čekati. Bi li to rekao čovjek koji poruku?"

"Tko zna?" reče Sarko, izborana lica namrštenog u govoriti s tobom – jer je htio tajno otići."

u krevetu, ali rekao je da se radi o će otići
a da mi ne ostavi barem razmišljanju.
"Možda je zato htio

"Pa onda zašto nije pričekao da ja
dođem? Ne sviđa mi se to." Isgrimmur je
čučnuo i potakao ugljen štapom koji je ležao
kraj ognjišta. "Nešto je čudno u ovoj kući
noćas."

"Jošua je često čudan u svojim
postupcima", rekao je Šarko s mirnim
uvjerenjem. "Čudnih je raspoloženja –
Boga mi, jako je čudan! Vjerojatno je
otišao loviti sove na mjesecini ili se
zabaviti nekim drugim neobičnim poslom.
Nemaj straha."

Nakon dugog trenutka tišine,
Isgrimmur je ispustio dug dah. "Ah,
siguran sam da si u pravu", rekao je, glas
mu je bio gotovo uvjerljiv. "Čak i da su on i
Elija u otvorenom sukobu, ništa se ne bi

moglo dogoditi ovdje, u kući njihova oca, pred Bogom i pred dvorom."

"Ništa osim da me ti nalupaš po glavi usred noći. Bog kao da noćas sporo dijeli kazne." Šarko se nasmiješio izboranim osmijehom.

Kad su dvojica muškaraca nastavila razgovor, glasova prigušenih uz zamrli žar, Simon se tiho iskrao natrag u krevet. Ležao je dosta dugo budan, umotan u svoj pokrivač, buljeći gore u tamu; ali kad je pijetao u dvorskom ponovno je zaspao.

"I svakako zapamti," upozorio dvorištu konačno ugledao prvi sjaj izlazećeg sunca,

je Morgenes brišući znoj sa čela svijetloplavom maramicom, "ne jedite ništa dok mi ne

donesete i ne pitate me. *Naročito* ako ima crvene pjege. Jasno? Mnogo od toga što sam vam naručio je opako otrovno. Izbjegavajte glupost, ako je tako nešto moguće. Simone, ti si glavni, dječaće moj. Ti mi odgovaraš za sigurnost ostalih."

Ostali su bili svjećarev Jeremija i Izak, mladi paž iz gornjih odaja. Doktor je odabrao ovo vruće fejeversko popodne da organizira potragu za travama u Kynswoodu, maloj šumi od ni stotinu hektara koja se skutrila na višoj obali Kynslagha uz zapadni bedem Visotvrđe. Zbog suše, Morgeneseve zalihe važnih sirovina opasno su se smanjile, a Kynswood je, smješten uz veliko jezero, djelovao kao dobro mjesto za traženje doktorovih dragocjenih vodoljubaca.

Kad su se raštrkali po šumi, Jeremija je zaostao, čekajući da Morgenesevi krckavi koraci nestanu u suhom smeđem grmlju.

"Jesi li ga pitao?" Jeremijina odjeća bila je već toliko mokra od znoja da se lijepila.

"Ne." Simon je čučnuo da promotri red mrava kako žure u koloni po jedan uz deblo vestiveškog bora. "Danas ću. Samo moram smisliti dobar način da to učinim."

"Što ako kaže ne?" Jeremija je gledao povorku s blagim gađenjem. "Što ćemo onda?"

"Neće reći ne." Simon je ustao. "A ako i bude... pa, smislit ću već nešto."

"O čemu vi to šapćete?" Mladi Izak ponovno se pojavio na čistini. "Nije lijepo imati tajne."

Premda neke tri ili četiri godine mlađi od Simona i Jeremije, Izak je već razvio "viši" ton. Simon se namrštio prema njemu.

"Što te briga."

"Gledali smo ovo drvo", ponudio je Jeremija, brz na osjećaju krivnje.

"Čovjek bi pomislio", reče Izak uznosito, "da ima dovoljno drveća koja se može gledati bez iskradanja i tajni."

"Oh, ali ovo", poče Jeremija. "Ovo ie..."

"Pa daj mi ga onda, dječaće. Ne vidiš da sam za ručkom?" Grofov glas bio je visok i ženskast, ali Simon je čuo da je Breyugar zastrašujuće vješt mačevalac – te vitke ruke ubile su mnogo ljudi.

Dok je grof čitao poruku, mičući usnama sjajnim od masti, Simon se trudio da zadrži ramena ravna i leđa ukočena kao držak koplja. Krajičkom oka činilo mu se da vidi sjedokosog narednika kako ga gleda, pa je podigao bradu i zabuljio se ravno naprijed, razmišljajući o povoljnoj usporedbi koju mora pružati prema pogrbljenim tupanima na vratima katedrale.

"... Molim vas da razmotrite... *donositelje*... za službu pod vodstvom vašeg gospodstva..." pročitao je Breyugar naglas.

Njegov naglasak priuštio je Simonu trenutak panike – je li primijetio da je Simon promijenio 'a' u riječi 'donositelja' u 'e'? *Morao* ga je malo zamrljati da se ne primijeti.

Grof Breyugar, s očima na Simonu, preda pismo naredniku. Dok je narednik čitao, još sporije od Breyugara, plemić je pregledao mladića od glave do pete, zatim dobaci kratak pogled Jeremiji koji je još klečao.

Kad je narednik vratio pismo, imao je smiješak koji je pokazivao rupu zbog dva zuba manjka i ružičasti jezik koji je kopao u tamnoj šupljini.

"Dakle." Breyugar je pisnuo zvuk kao žalosni uzdah. "Morgenes, stari ljekarnik, hoće da preuzmem dva dvorska miša i pretvorim ih u ljude! Podigao je sićušni batak sa svog tanjura i zagrizao kost. "Nemoguće."

Simon je osjetio da mu koljena klecaju,

a želudac se gura prema grlu. "Ali... ali zašto?" zamučao je.

"Jer mi ne trebate. Imam dovoljno ljudi za borbu. Ne mogu si vas priuštiti. Nitko ne može sijati ako ne bude kiše, a već imam ljude koji stoje u redu tražeći posao koji bi ih nahranio. Ali najvažnije od svega, ne *želim* vas – dva usaljena dvorska dječaka koji u životu nisu osjetili ništa bolnije od udarca po svojim ružičastim guzicama za krađu trešanja. Gubite se. Ako bude rata, ako se oni iscereni pogani u Hernystiru nastave odupirati kraljevoj volji ili se pojavi izdajnik Jošua, možete nositi vile ili srp kao i ostali seljaci – možda možete čak i slijediti vojsku i pojit konje, ako bude malo ljudi. Ali *nikad* nećete postati vojnici. Kralj me nije postavio za svoga satnika da bih se brinuo za žutokljunce. Naredniče, pokaži ovim dvorskim miševima neku rupu da pobjegnu odavde."

Ni Simon ni Jeremija nisu progovorili ni riječ na cijelom dugom putu natrag u Visotvrđu. Kad se Simon našao sam u svojoj zastrtoj niši, slomio je svoj drveni mač preko koljena. Nije plakao. I *neće* plakati.

Nešto je čudno u sjevernom životinja ili oluja koja se sprema, ili vratu.

Protrljao je ruke kao da je zrak

vjetru danas, mislio je Isgrimnur. *Nešto što miriše kao oboje... neka svrabljiva tvar što podiže dlačice na mome hladan*, a nije bio, i zavrnuo rukave svoje lagane ljetne tunike – odjevene mjesecima prerano u ovoj tako čudnoj godini – preko svojih žilavih starih nadlaktica. Opet je prišao vratima i pogledao van, osjećajući se nelagodno što on, stari vojnik, igra takve dječje igre.

Gdje li je prokleti Hernystirac?

Okrenuvši se opet unutra zamalo se spotakao o hrpu podložaka za pisanje, umjesto toga zapevši kopčom čizme za najdonju od malih piramida smotanih pergamenata koji su mu ograničavali prostor za hodanje. Glasno opsovavši, sagnuo se na vrijeme da zadrži tvorevinu prije nego se raspe. Svakako, napuštena soba u Dvorani zapisa, ispražnjena da bi svećenicipisari mogli poštovati Elizijino, bila je najbolje mjesto koje se u kratkom roku moglo naći za